

Wanda Wolska, Krzysztof Dąbrowski, Lechosław Rauhut

Lubiel Stary, gm. Rząśnik, woj.
ostrołęckie. Stanowisko 1 i 2

Informator Archeologiczny : badania 9, 133-134

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

LUBIEL STARY, gm. Rząśnik
woj. ostrołęckie
Stanowisko 1 i 2

Państwowe Muzeum
Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadziła mgr Wanda Wolska przy współudziale doc. dr hab. Krzysztofa Dąbrowskiego i dr Lechosława Rauhuta. Finansowało PMA w Warszawie. Pierwszy sezon badań. Osada i cmentarzysko z późnego okresu lateńskiego i okresu wpływów rzymskich.

Badaniami objęto zarówno teren rozległej osady / stanowisko 1/ położonej na piaszczystej kępie nad terenami zalewowymi rzeki Narwi, jak też na terenie cmentarzyska / stanowisko 2/ znajdującego się na tym samym płaskim wzniesieniu w odległości około 150 m w kierunku południowo-wschodnim. Oba stanowiska były manifestowane na powierzchni licznymi fragmentami ceramiki, a w przypadku stanowiska 2 również spalonymi kośćmi ludzkimi. Podjęte prace miały charakter zwiadowczy i jako główny cel miały określenie stanu zachowania obiektów.

Na stanowisku 1 - osadzie, przeprowadzono wykop kontrolny o długości 10 m i szerokości 2 m. Pod próchnicą orną stwierdzono występowanie warstwy kulturowej o niewielkiej miąższości. Zawierała ona podobnie jak próchnica orna liczne fragmenty ceramiki, węgli drzewnych oraz pojedyncze żuźle żelazne.

Na stanowisku 2 - cmentarzysku wykopy usytuowano w ten sposób, aby można było uchwycić zasięg cmentarzyska oraz określić stan jego zachowania. Przebadano powierzchnię 375 m². Pod próchnicą orną zawierającą skorupy oraz palone kości ludzkie występowała warstwa żółtego, przewianego piasku niekiedy z nikłymi zabarwieniami kulturowymi. W warstwie tej występowały rozproszone ułamki ceramiki i kości przepalone w rozszczeniu, bądź w luźnych skupiskach. W jednym przypadku w warstwie wspomnianego żółtego piasku bez zabarwienia kulturowego odkryto całe naczynie. Jedynie w zachodniej części cmentarzyska stwierdzono dno grobu jamowego, zawierającego fibulę brązową.

Jak wynika z przeprowadzonych obserwacji, cementarzysko uległo doszczętnemu zniszczeniu przez wielokrotne rozwiewanie, a w okresie ostatnich kilkudziesięciu lat, przez orkę. W mniejszym lecz również poważnym stopniu w podobny sposób uległa zniszczeniu osada, choć jej rozległość pozwala sądzić, że mogą tu występować lepiej zachowane partie.

Wstępna analiza materiału przemawia za datowaniem obu stanowisk na późny okres lateński i okres wpływów rzymskich. Wydaje się, że oba związane z sobą obiekty mają ten sam długoczasowy charakter.

Badania nie będą kontynuowane.

LUBOSZYCE, gm. Grabice
woj. zielonogórskie
Stanowisko 4

patrz
epoka brązu